

SOI GƯƠNG

Soi gương, ta lại nhìn ta.
Tóc, râu đã bạc, thịt, da nhăn rồi.
Lòng ta luống những ngậm ngùi.
Sốt thân chìm, nổi quê người từ đây!
Trông vời ngọn sóng, chân mây.
Biết bao giờ mới có ngày hôi hương?
Mẹ già tóc trắng như sương,
Tuổi trời còn chút nắng vương chiều tà.
Soi gương, ta chỉ thấy ta.
Tóc, râu đã bạc thịt da nhăn rồi.
Soi gương ta, chẳng thấy người
Ngàn trùng cách biệt. một đời điêu linh.
Soi gương, ta chẳng thấy mình,
Em yêu ơi! Chỉ còn hình bóng xưa !

Richmond ngày Thanksgiving 1990.

CHIỀU, QUA SÔNG, NHO' NHÀ,

Giòng Potomac lặng lờ,
Cây đa chẳng có, con đò cũng không!
Ngân ngơ, những ngóng, cùng trông.
Nơi quê người, cứ tưởng, mong quê nhà!
Ngược, xuôi, ngã bảy, ngã ba,
Trông tìm cố quận biết là tìm đâu?
Ngậm ngùi còn cỏ, bờ lau.
Trong tiềm thức hiện mái đầu tuyết sương,
Lung còng trĩu nặng nhớ thương,
Mắt lòa từ độ đổi đường con đi,
Lòng đau từ lúc phân kỳ,
Sót xa từ thửa biệt ly đến giờ!
Giòng Potomac lặng lờ,
Cây đa chẳng có, con đò thì không !

Richmond tháng Tư 1995

Tạ Quang Trung

Soi gương,ta chẳng thấy mình .

Dung Nhan LS Tạ Quang Trung một thời xa xưa